

Het getuigenis van Philippe

Philippe gaat naar de jeugdbeweging. Net als elke zomer staat er ook dit jaar een fantastisch zomerkamp gepland. Hij zou dolgraag meegaan, maar durft er thuis niets over te vertellen. Zijn mama heeft in de afgelopen tijd extra onkosten gehad, waardoor er nog minder dan anders kan uitgegeven worden. Geld voor een zomerkamp zal er dit jaar niet bij zijn. Nochtans kijkt Philippe elk jaar enorm naar dat kamp uit. Bijna al zijn klasgenoten gaan elk jaar met het gezin op reis. Bij Philippe thuis wordt er niet gereisd. Vandaar dat het kamp voor hem heel belangrijk is, want zo kan hij ook op school aan zijn vrienden vertellen dat hij op reis is geweest en dat hij een leuke vakantie heeft gehad.

Even later ontvangt Philippe thuis post. Het is een bewijs van zijn inschrijving en een blad vol informatie over wat ze allemaal moeten meehebben. Hij snapt er niets van en kijkt vol bewondering naar zijn mama, die zachtjes ja knikt.

Het getuigenis van Zoë

Zoë gaat niet zo graag naar school. Ze vindt haar klasgenoten opscheppers die altijd maar pochen met nieuwe kleren en spullen of met leuke uitstapjes die ze gedaan hebben. Haar klasgenoten snappen niet waarom ze niet wat meer aandacht besteedt aan haar uiterlijk. Zoë doet of het haar niets kan schelen, maar soms huilt ze. Want eigenlijk houdt ze wel van mooie schoenen en kleren, maar kan dit niet openlijk zeggen. Ze is bang dat ze haar dan nog meer zullen pesten en nastaren. Maar nu heeft ze wel een probleem. Ze is uit haar winterjas gegroeid en kan niet zonder jas naar school gaan. Er is thuis nog een jas, maar die is veel te groot en niet geschikt voor een meisje van haar leeftijd. Gelukkig zullen haar klasgenoten geen kans krijgen om haar met die jas uit te lachen, want Zoë gaat nu naar school met een jas, die ze zelf heeft mogen uitkiezen en die perfect bij haar persoonlijkheid past.